

[Arne Larsen.]

givning. Derfor må jeg ligeledes erklære, at vi ikke kan gå ind for disse forslag, men må afvise dem.

Hvad angår forhøjelsen af husstandsindkomstgrænserne fra 35.000 kr. til 40.000 kr. og fra 21.000 kr. til 24.000 kr., kan vi naturligvis støtte dette, idet vi mener, at det er en simpel ajourføring af indtægterne, som er nødvendig som følge af inflationen.

I lovens § 35 ønsker boligministeren at ændre 6.000 lejligheder til 2.000 — det er private lejligheder opført med statsgaranti, det drejer sig om. Boligministeren siger, at paragraffen aldrig har været udnyttet nævneværdigt. Det er kun beklageligt, at det privatejede byggeri ikke vil bygge billigere lejligheder, hvorfor vi vil foreslå, at de 4.000 lejligheder overflyttes til § 34, så vi altså får 17.000 rentesikrede lejligheder årlig, ligesom vi vil foreslå, at bestemmelserne i § 41, stk. 1 og 2, gennemføres efter lovens hensigt. Det vil give yderligere 3.000 sociale lejligheder om året. Boligministeren siger, at ydelsen af statslån efter denne paragraf aldrig har været aktuel. Det mener jeg er helt igennem forkert. Mig bekendt har der været kapitalknaphed på boligmarkedet, og der havde rigeligt været plads til, at staten havde ydet boliglån til 3.000 lejligheder. På den måde kan vi få en større produktion af sociale lejligheder, som i høj grad er ønskværdig, og derfor bør loven gennemføres efter sin bogstav og sin hensigt. På den måde vil vi altså komme op på 20.000 socialt støttede lejligheder om året, og det er i underkanten af, hvad jeg anser for rimeligt.

Endelig er der forslag til lov om ændring i lov om boligsikring. Der er ikke meget at sige til dette forslag. Reguleringerne er jo yderst beskedne, men hjælpe lidt for husstande uden børn, pensionister og folk med husstandsindkomster på 40.000-49.000 kr., selv om det er yderst beskedne beløb, der her er tale om. Det er ikke en ajourføring, som er i overensstemmelse med de ønsker, mit parti tidligere har fremsat, og der er ikke kommet den automatiske regulering ind i loven, som vi for længst har påpeget er nødvendig, hvis man vil undgå, at folk uden at få deres økonomiske status forbedret alligevel vokser sig ud af boligsikringsordningen.

Det var stort set, hvad der efter vor opfattelse kan siges om de tre foreliggende lovfor-

slag. Boligministeren har nok opfattet mig således, at han ikke kan forvente støtte fra SFs side til disse lovforslags gennemførelse, fordi vi finder, at det er lapperier og en fortsættelse af en forfejlet boligpolitik. Der skal en ny boligpolitik til med en helt anden målsætning og med anvendelse af helt andre midler. Det har vi tit og ofte redegjort for fra dette tings talerstol, og jeg vil også denne gang slutte mit indlæg med nogle principielle betragtninger om, hvad der må og skal gøres her og nu.

Efter SFs opfattelse klarer vi ikke boligproblemet løst efter det liberalistiske og kapitalistiske mønster. Boligen er efter vor opfattelse en menneskeret, og kan man ikke via den kapitalistiske markedsøkonomi skaffe boliger til en overkommelig pris, ja, så må samfundet træde til. Under de nuværende samfundstilstande bruges boligen til udbytning af mennesker, og det finder vi virkelig uretfærdigt.

I det sidste nummer af Boligen, aprilnummeret, oplyses det, at ejendomsværdierne her i landet i 1965 ved 13. alm. vurdering blev opgjort til 150 milliarder kr. I 1969, 4 år efter, var tallet opgjort til 243 milliarder kr. Der har i de forløbne 4 år fundet en værditilvækst sted på 36 milliarder kr. Tilbage er altså et beløb på 57 milliarder kr. Det er ejernes egentlige kapitalgevinst på 4 år, en værditilvækst på ca. 14 milliarder kr. om året. På 4 år var alene jordværdierne steget med 22,5 milliarder kr. Hvor mange af disse milliarder bliver gjort likvide hvert år? Er det 5 milliarder, 8 milliarder eller 10 milliarder? Det er ikke nemt at svare på, men at der sker en ganske kolossal udpumpning af arbejdsfrie indtægter på mange milliarder om året, er der ingen tvivl om.

Det er også rigtigt, som Boligen skriver, at hver gang pristallet udløser en dyrtidsportion på 700-800 mill. kr., er alle politikere og alle arbejdsgivere dybt bekymrede: nu går vi fallit, nu går samfundsøkonomien ad h til, men der er ikke en sjæl, der bekymrer sig om de 5 milliarder kr., der hvert år vindes af jordejerne, eller de 14 milliarder kr., som udgør de samlede årlige kapitalgevinster. Er det ikke snart på tide, at man ser alvorligt på disse forhold, og at man gør noget for at stoppe dette?

Sådan ser medaljens bagside ud, og det er uretfærdigt, om noget er det. Derfor bør vi